

Моја школа из снова

Ритам се смењује, звоно удара о рубове већ помало поломљене стварности са укусом распукле горчине. Ротирам се у лудилу које ме окружује. И помало јесам и помао нисам ја. И помало сам храбра и помало сам кукавица. Помало укочена, помало разиграна. А живот ме чека...

Вуче ме нервозно ко да не види страх који се пенушаво прелива из мојих чију. Снови су моја треутна снага и ја сам у њима јака. И ја сам у њима играчка која се смејуљи. И они су мени крило, и десно и лево. И они су мој ветар. И они ме воде кроз ватру и воду. А ово су моји дани и моје време и моја гимназија.

И високи тавани и она као „Прва“; и њена масивна, тешка врата су моја, и наравно све је њено и моје.

И она цела је у мојим сновима. Заједно снујемо наше време и ткамо наше постојање. Наши су снови пуни раскоши и лепоте. Радосни су и весели.

Музика свира а ја плешем. Нјишем се лево-десно кроз дугачке ходнике и тихо певушим да случајно не пробудим главате дјаволе које сам некако сатерала у своје јазбине.

И плешем дуго, босонога. Сунцокрет се тетурала, заденут у прамен моје косе, контролише исправност мојих разиграних покета и вуче моје кораке. Мало исток-запад, мало север-југ. Све је усклађено са мелодијом, ништа не штрчи и не вири из оквира. У тренутку настаје огромна маса и широко насмејаних лица и плес настављамо заједно. Срећни смо и весели.

Звоно ломи и уводи ред медју гомилом. Загрљени, делимо се на већ добро познате целине и попуњавамо просторе предвидјене за наше дане.

И ништа нам не пада тешко... слободни смо, осмеси су нам широки, а младост управо од нас то и тражи и очекује.

И све се време овога света стопило у исто, у један сан, у једну жељу и надање. Окове је збацио и изабрао слободу. Бег од стварности је спроведен у дело.

Загрљај, пољубац су једини победници у овој суровој обмани. Сан прелази у стварност. Укочена младост је покреће. Свет је наш!